

Lotteri- og stiftelsestilsynet
Postboks 800
6805 Førde

Sendt til
postmottak@lotteritilsynet.no

Dato: 14.08.2018
Vår ref.: 18-715
Deres ref.: 18/02007

Høring – forslag til endringer i forskrift om forbud mot betalingsformidling for pengespill uten norsk tillatelse

Det vises til Lotteri- og stiftelsestilsynets høringsbrev av 20.4.2018 om forslag til endringer i forskrift om forbud mot betalingsformidling for pengespill uten norsk tillatelse.

Finans Norge har følgende hovedsynspunkter:

- Finans Norge støtter myndighetenes arbeid med å sikre en ansvarlig og aktiv pengespillpolitikk. Finans Norge har forståelse for at betalingsformidlingsforbudet er et av flere viktige tiltak mot ulovlig pengespill. Vi støtter derfor at det foretas en gjennomgang av regelverket for å vurdere effektiviteten av forbudet. Finans Norge mener likevel at et generelt betalingsformidlingsforbud alene ikke vil kunne hindre tilgangen til ulovlig pengespill som markedsføres og tilbys av utenlandske aktører.
- Det er viktig at betalingsformidlingsforbudet utformes slik at det er enkelt å praktisere. Dette innebærer at det må være tilstrekkelig spesifikt, entydig og klart slik at det teknisk kan praktiseres uten ressurskrevende skjønnsmessige og manuelle prosesser i bankene. Et forbud basert på et spill-selskaps foretaksnavn vil f.eks. ikke være hensiktsmessig i denne sammenheng.
- Bankene ser at Lotteritilsynet kan ha behov for opplysninger fra bankene, men reiser spørsmål ved om et unntak fra bankenes alminnelige taushetsplikt i forskrift har tilstrekkelig hjemmel i lov.
- Man må sikre like vilkår for alle aktører på betalingsformidlingsområdet. Det gjøres oppmerksom på at nye betalingstjenesteregler er på vei med innføring av EUs reviderte betalingstjenestedyret (PSD2). Dette åpner bl.a. opp for nye betalingstjenestetilbydere som dermed også må omfattes av forbudet.

1. Generelt

Norske banker gjør en ikke ubetydelig innsats i dag for å sikre etterlevelse av betalingsformidlingsforbudet; et arbeid som ikke er helautomatisert, men også manuelt ressurskrevende. Bankene som betalingsformidlere ønsker et godt samarbeid basert på god informasjonsutveksling mellom Lotteritilsynet og bankene. Basert på de politiske vurderingene som har fremkommet gjennom Stortingets diskusjoner og vedtak, har vi forståelse for at man ønsker å effektivisere forbudet. Samtidig finner vi det riktig å påpeke at det etter vår vurdering er viktig å sikre realistiske muligheter for en praktikabel etterlevelse av forbudet. Når man nå ønsker å utvide forbudet til å gjelde «navn på pengespillselskap eller andre foretak som gjennomfører betalingstransaksjoner på vegne av pengespillselskap», er det store muligheter for at den siste kategorien vil omfatte foretak som også gjennomfører betalingstransaksjoner for andre, og legitime, forhold enn pengespill. Samtidig vil en stor del av de aktuelle transaksjonene skje mot de utenlandske selskaper som bankene ikke har tilgang på nødvendig informasjon om eller tilstrekkelig kjennskap til.

Finans Norge er svært positive til en dialog med Lotteritilsynet for å diskutere nærmere de utfordringer som finansforetakene møter når betalingsformidlingsforbudet skal overholdes.

Lotteritilsynet ber spesielt om innspill til to spørsmål, hhv. om forskriften gir tilstrekkelig informasjon om forbudet og hva bankene må gjøre. Finans Norge mener at utkastet til forskrift må gjøres tydeligere og innholdet må stå i forhold til bankenes teknologiske muligheter til å identifisere spilltransaksjoner.

Etter at forskriften ble vedtatt i 2010 har det blitt sendt ut flere informasjonsskriv fra Lotteritilsynet til bankene, i 2010, 2011 og 2015. Nedenfor under punkt 2 vil vi gi konkrete tilbakemeldinger på utformingen av forskriften. I tillegg viser vi til innholdet i Finans Norges brev datert 01.07.2010 (vedlagt), samt annen dialog med tilsynet.

2. Avgrensning av forskriftens omfang og virkeområde

Finans Norge legger til grunn at en utfyllende forskrift til lovforbudet vil måtte være begrenset til hva som følger av gjeldende lov § 2. Vi viser her også til forarbeidene i Ot.prp.nr 80 (2007-2008) hvor Departementet legger til grunn at forbudet gjelder betalingsformidling av innsats og gevinst i pengespill uten tillatelse i Norge, samt følgende om pliktsubjekter og forpliktelser:

«Forslaget vil berøre norske kredittkortselskap, finansieringsinstitusjoner, e-pengeforetak, innløserne og andre virksomheter som er forpliktet til å følge norsk regelverk og som bistår i overføring av betaling for pengespill fra og til spillere i Norge. Betalingsformidlingen må kunne identifiseres som betaling

til eller fra pengespillaktør som ikke har tillatelse til å drive pengespillvirksomhet i Norge. Slik identifisering kan være mulig også gjennom andre identifiseringssystemer enn brukersteds-koder. Det forutsettes at betalingsformidlingsforbudet gjennomføres på en slik måte at de berørte finansierings- og betalingsformidlingsinstitusjonene kan etablere hensiktsmessige løsninger for å overholde forbudet.

Departementet vil foreslå at det gis hjemmel til å fastsette forskrifter for å presisere anvendelsesområdet for de foreslåtte reglene. Dette vil sikre forutsigbarhet for de aktørene som skal etterleve reglene. Gjennom slik forskriftsfastsettelse vil departementet også sikre at betaling for tillatte norske pengespill ikke hindres av de nye reglene. Forskriftshjemmelen vil også gjøre bestemmelsen mer fleksibel for nødvendige presiseringer som følge av utviklingen når det gjelder blant annet elektronisk og annen formidling av pengespill og når det gjelder identifisering av bestilte pengespilltjenester gjennom blant annet betalingsformidlingssystemer.»¹

Finans Norge legger til grunn at dette innebærer at forskriftshjemmelen skal tjene til å presisere forbudet, og at det vil være et spørsmål om hjemmel i lov dersom det skal gis ytterligere regler.

Ved utforming av nye presiserende regler bør man generelt være oppmerksom på sektorlovgivningen som gjelder for finansforetak og betalingstjenestetilbydere. Det er flere EU-rettsakter som gjelder alle aktører i grenseoverskridende betalingsformidlingen og det kommer nå et revidert betalingstjenestedirektiv.

Finans Norge stiller videre spørsmål ved om et generelt og norsk betalingsformidlingsforbud alene vil kunne hindre tilgangen til pengespill som markedsføres og tilbys av utenlandske aktører. Det er vårt syn at man må se problemet i en større sammenheng, der en utfordring er globalisering og økningen av transaksjoner over landegrensene særlig innenfor EØS. Her kan særlig implementeringen av EUs reviderte betalingstjenestedirektiv (PSD2) fremheves. Formålet med direktivet er å legge til rette for økt konkurranse og innovasjon i markedet for betalingstjenester. Direktivet åpner blant annet for at nye aktører kan få adgang til informasjon på bankkundernes konti for å tilby innovative og rimelige tjenester² som initierer betalinger fra kundenes bankkonti.

¹ Ot.prp.nr.80 (2007-2008), kapittel 4.3.3 på side 24

² Implementering av direktivet i norsk rett forventes i løpet av 2018/2019:

https://www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing--forslag-til-forskrift-om-betalingstjenester/id2606943/?utm_source=www.regjeringen.no&utm_medium=epost&utm_campaign=nyhet_svarsel%2005.07.2018&utm_content=H%C3%B8yringer

En vesentlig del av utfordringen, slik vi ser det, knytter seg til markedsføringen av ulovlig pengespill på internett og TV rettet mot nordmenn. Vi viser til høringsbrevet pkt. 2 der det påpekes av tilsynet at flere spillere de har vært i kontakt med ofte ikke er klar over at alle pengespill ikke nødvendigvis er lov å tilby, formidle og markedsføre på nett til nordmenn. I 2017 mottok Forbrukertilsynet 135³ skriftlige klager fra privatpersoner på markedsføring på spill gjennom uanmodet SMS og epost, samt markedsføring rettet mot barn. I befolkningsundersøkelsen til Lotteritilsynet fra 2017 oppgis det at antallet TV-reklamevisninger for utenlandske pengespillselskap er mer enn doblet på to år. Ifølge Medietilsynet har markedet for utenlandsk pengespillreklame på TV økt fra 423 millioner i 2014 til 609 millioner i 2015. Hver dag i 2015 sendte utenlandske pengespillselskap over 1500 reklamevisninger på norske TV-kanaler, tilsvarende 62 visninger i timen⁴. For at tiltakene på dette området skal være effektive og formålstjenlige er det vesentlig at man ser disse i sammenheng med virkemidlene spillingselskapene bruker for å nå ut til nordmenn.

Betalingsformidlingsforbudet er kun ett av flere tiltak mot ulovlige pengespill, og vi mener derfor at det må ses nærmere på tiltakene mot ulovlig markedsføring av utenlandske pengespill rettet mot Norge.

I denne sammenheng kan det vises til prosessen Lotteritilsynet har hatt mot Apple for å få fjernet applikasjoner som tilbyr pengespill fra den norske utgaven av App Store⁵.

Finans Norge vil også bemerke at flere sider av høringsforslaget burde ha vært utredet bredere, herunder vurdering av økonomiske og administrative kostnader for finansforetakene. Vi mener det bør være en nærmere dialog med næringen for å sikre at regelverket er formålstjenlig og innenfor hensiktsmessig ressursbruk.

3. Kommentarer til enkeltbestemmelser i endringsforslaget

Til utkastet § 3. Anvendelsesområdet

For å sikre like vilkår for alle aktører på betalingsformidlingsområdet er det viktig at bestemmelsen om virkeområdet utformes slik at alle foretak som har rett til å tilby betalingstjenester i Norge, blir omfattet av reglene i forskriften.

³ Forbrukertilsynet skiller imidlertid ikke mellom norske og utenlandske spillingselskaper, tallet på klagen må antagelig modifieres noe

⁴ <https://lottstift.no/nb/viktige-funn-fra-befolkningsundersokelsen/>

⁵ <https://www.aftenposten.no/100Sport/idrettspolitik/Strammer-inn-pa-tilgangen-til-pengespill--Nordmenn-foler-at-dette-er-enda-et-overgrep-258983b.html>

Hvilke foretak som kan yte betalingstjenester i Norge følger av sektorlovgivningen for banker og betalingsforetak; primært finansavtaleloven og finansforetaksloven. Som nevnt ovenfor er Norge i ferd med å gjennomføre EUs reviderte betalingstjenestedirektiv, PSD2, (2015/2366/EU) i norsk rett. Dette direktivet åpner blant annet for at tredjepartstilbydere, betalingsfullmektiger, kan initiere betaling fra kundens konto til en brukerstedkonto (f. eks pengespillaktør) med grunnlag i samtykke fra kunden. Tredjeparten er kundens forlengede arm i betalingskjeden, og først etter at banken har mottatt initiering via tredjeparten kan betalingen iverksettes på vegne av kunden. Direktivet stiller ikke krav til at det må foreligge en avtale mellom banken og betalingsfullmektigen for å gjennomføre transaksjonen. Finans Norges legger derfor til grunn at tredjepartstilbyderne også må være pliktsubjekter etter denne forskriften.

Til utkastet § 4. Forbud mot betalingsformidling

Tilsynet ber om innspill fra høringsinstansene på om forskriften gir tilstrekkelig informasjon om at forbudet gjelder generelt, samt at bankene plikter å følge opp forbudet på eget initiativ. Det bes videre om innspill på om forskriften gir tilstrekkelig informasjon om hva banker og andre foretak må foreta seg for å oppfylle kravene i regelverket om forbudet mot betalingsformidling av pengespill som ikke har norsk tillatelse.

Første ledd formulerer forpliktelsen på en annen måte enn gjeldende lov og forskrift; «Det er forbudt å yte betalingstjenester knyttet til pengespill som ikke har tillatelse i Norge.»

Hvordan forpliktelsene etter forskriften skal forstås i lys av de internasjonale forpliktelsene i PSD2 er ikke vurdert i høringsbrevet.

Når det gjelder formuleringen av et generelt forbud med ordlyden «knyttet til» fremstår det noe uklart i høringsnotatet om Lotteritilsynet mener noe annet eller mer enn i gjeldende lov og forskrift. I høringsnotatet side 5 fremgår at Lotteritilsynet har registrert at banker ofte har en del informasjon om kundeforhold og kan finne informasjon om enkelttransaksjoner ved undersøkelser.

Det er uklart om Lotteritilsynet mener at banker og betalingsformidlere for å overholde forbudet *skal* bruke andre opplysninger som man *kan* finne om kundeforhold, transaksjonsformål osv., men som ikke regulært registreres/brukes i betalingsformidling. Etter vår vurdering fremgår ikke dette av lovens § 2 eller gis rom for gjennom andre regler, herunder personvernlovgivningen. Finans Norge legger til grunn at forskrift til utfylling av lovforbudet vil måtte være begrenset til hva som følger av lovens § 2. Vi vil også her vise til forarbeidene i Ot.prp.nr 80 (2007-2008) hvor Departementet legger til grunn at forbudet gjelder betalingsformidling av innsats og gevinst i pengespill uten tillatelse i Norge, og at forskriftshjemmelen skal tjene til å presisere forbudet innenfor denne rammen.

Finans Norge legger for øvrig til grunn at Lotteritilsynet ikke mener å utvide forbudet til også å omfatte nye transaksjoner hvor penger videreføres *etter at* innsats /gevinst er formidlet til en bestemt mottaker.

Forbudet må være klart og tydelig slik at det ikke er tvil om dets rekkevidde. Finans Norge mener at ordlyden i *gjeldende* forskrift § 4 *første ledd* bør beholdes.

Annet ledd gir en nærmere anvisning av hvilke betalingstransaksjoner som er omfattet; herunder både betalingstransaksjoner til og fra pengespillselskap uten norsk tillatelse og betalingstransaksjoner ved bruk av formidlere. Det kan hevdes at annet ledd allerede er dekket gjennom første ledd, men samtidig synliggjør annet ledd utfordringer som vil kunne oppstå i praksis, jf. vår innledende kommentar om foretak som både deltar i betalingsformidling på vegne av spillselskaper og utfører legitim betalingsformidling etter norsk lov. Selskaper som har tillatelse til å drive virksomhet i Norge og fremgår av Finanstilsynets konsesjonsregister, vil samtidig kunne drive virksomhet som er i strid med norsk spilllovgivning.

I annet ledd foreslås det å presisere at forbudet også gjelder betalingstransaksjoner «*til og fra andre foretak som formidler betalingstransaksjoner på vegne av pengespillselskap som ikke har tillatelse i Norge*».

Det som i praksis skjer når bankene skal overholde betalingsformidlingsforbudet er som Finans Norge har beskrevet blant annet i brev til Lotteritilsynet 1. juli 2010 (*vedlagt*). Finans Norge er svært positive til en dialog med Lotteritilsynet for å diskutere nærmere de utfordringer som finansforetakene møter når betalingsformidlingsforbudet skal overholdes. Slik vi ser det, kan de viktigste utfordringene oppsummeres slik:

- Betalingsformidling skjer etter regler som kan variere noe med type transaksjon og rekkevidde (internasjonal/nasjonal). De mest relevante reglene i denne sammenheng er i stor grad internasjonale.
- Bankene må basere seg på den informasjonen som følger med betalingen iht. norsk og internasjonalt regelverk. Sentral her er hvitvaskingsforskriften § 20 og forordning (EF) nr. 1781/2006, som skal erstattes med forordning (EU) 2015/847.⁶

⁶ Jf. Prop. 40L (2017-2018) kap.11

- Betalingsformidlingen skjer etter sett av regler hvor det gjelder bestemte frister for å fremføre betalingene. Det er viktig for betalingstjenestebrukerne at betalinger ikke forsinkes.
- Begrensningene for bankenes muligheter gjør seg særlig gjeldende ved transaksjoner som involverer mer enn én betalingstjenesteyter.

Selv om Lotteritilsynet har de forvaltningsmessige hjemler til å vurdere og iverksette tiltak for å sikre etterlevelsen av spillforbudet, er det vår vurdering at det ikke kan forventes at finansforetakene skal drive etterforskning av hvorvidt enkelte betalere, betalingsmottakere eller betalingsformidlere driver ulovlig virksomhet. Slik forstår vi også lovens forarbeider.⁷ En parallell som også kan vises til, er antihvitvaskings- og sanksjonslovgivningen, hvor plikt til å gjøre risikobaserte vurderinger og etterforske ved mistanke er uttrykkelig vedtatt i lov.

Finans Norge mener derfor at det må være hver enkelt betalingstjenestetilbyders ansvar å overholde betalingsformidlingsforbudet og at forbudet for finansforetakene ikke kan gå lenger enn det gjør i dag i å avvise betalingstransaksjoner fra andre betalingsformidlere. Finans Norge foreslår følgende ordlyd til § 4 annet ledd:

«Forbudet gjelder betalingstransaksjoner til og fra pengespillselskap som ikke har tillatelse i Norge. § 4 første ledd gjelder også for betalingstjenestetilbydere som formidler betalingstransaksjoner på vegne av pengespillselskap som ikke har tillatelse i Norge.»

Slik vi forstår bestemmelsens tredje ledd er denne en spesifisering av § 4 første ledd. Finans Norge legger derfor til grunn at spesifiseringen ikke krever oppbygging av omfattende tekniske løsninger eller økt manuelt arbeid.

For å belyse de utfordringer som følger med undersøkelser av om betalingstransaksjoner knytter seg til ulovlig pengespill, viser vi til praksis i Finansklagenemnda. Finansklagenemnda har i tre avgjørelser behandlet spørsmål om banken skulle ha stoppet kundens betalinger til ulike brukersteder, som i alle tilfellene hadde brukt betalingsagenter med andre MCC-koder enn 7995. Felles for avgjørelsene er at nemnda har lagt til grunn som et minstekrav for å kunne gi kunden medhold, at banken kunne og burde ha etablert rutiner for å stoppe slike betalinger som har funnet sted. Grunnlaget for dette kan være den alminnelige kunnskapen om bruk av betalingsagenter eller bruksmønsteret på kontoen til kunden i en gitt periode, eller en kombinasjon av disse faktorene. Nemnda har i alle tre saker konkludert med at finansforetakene ikke kan eller må pålegges en større plikt til å følge opp forbudet enn det

⁷ jf. Ot.prp. nr.80 (2007-2008) kapittel 4.3 side 23 flg.

som fremgår av bankenes alminnelige kunnskap⁸. Vi siterer fra FiNKN 2015/410 som igjen siterer fra nemndas vurderinger i FiNKN 2011/477:

«Etter nemndas vurdering må finansinstitusjonene kunne basere identifikasjonssystemet på en automatisert og hensiktsmessig ordning, hvor brukerstedets kode er avgjørende. Det kan hverken forventes eller kreves at institusjonene skal overvåke eller analysere sine kunders bruksmønster for å avdekke eventuelle omgåelser av forbudet mot betalingsformidling til spillsekskaper.

Selv om det er mulig at både problemet og bevisstheten om behovet for tiltak er blitt større siden denne uttalelsen ble avgitt, gir den i hovedsak fortsatt uttrykk for det som er nemndas syn.»

Betalingsformidler kan ikke bestemme hvilke brukerstedskoder et brukersted skal bruke. Dersom det forekommer misbruk av brukerstedskoder så er dette noe som myndighetene må ta opp med de aktuelle aktørene og eventuelt de som eier systemene for brukerstedskoder. Lotteritilsynet har blitt oppfordret av banker til å ta kontakt med kortsekskaperne som ajourholder brukerkodesystemene. I høringsnotatet fremgår ikke resultatet av dette.

Dersom bankene skal avvise transaksjoner for andre brukerstedskoder enn for pengespill, må dette bli direkte pålagt bankene i vedtak fra Lotteritilsynet.

Finans Norge legger til grunn at Lotteritilsynet i de tilfellene der det forekommer både ulovlige pengespilltransaksjoner og lovlige transaksjoner, vil nedlegge pålegg om å avvise transaksjoner til og fra bestemte kontonumre for å stanse den ulovlige virksomheten.

Finans Norge forstår § 4 fjerde ledd slik at Lotteritilsynet i alle tilfeller ved enkeltvedtak kan gi pålegg til foretak som yter betalingstjenester om å avvise betalingstransaksjoner knyttet til pengespill som ikke har tillatelse i Norge identifisert med 1) kontonummer 2) navn på spillsekskap som gjennomfører betalingstransaksjoner eller andre foretak som gjennomfører betalingstransaksjoner på vegne av spillsekskap.

Et pålegg basert på *foretaksnavn* vil måtte omfatte alle typer transaksjoner til og fra det aktuelle foretaket og følgelig ramme både legale transaksjoner og transaksjoner som er ulovlige spilltransaksjoner. Dette understreker behovet for at tiltaket er treffende, av hensyn til å ikke ramme (for mange) lovlige transaksjoner.

⁸ FiNKN 2016/64 jf. FiNKN 2015/410 og 2011/477

Generelt er *kontonummer* langt å foretrekke for å implementere avvisning av transaksjoner fremfor *foretaksnavn*, fordi det sistnevnte ofte ikke vil være tilstrekkelig presist.

Implementering av avvisning av transaksjoner basert på foretaksnavn vil følgelig være betraktelig mer ressurskrevende enn der kontonummer benyttes som identifikasjon og etter Finans Norges oppfatning er det tvilsomt om det er en hensiktsmessig metode.

Vi viser her kort til de vesentligste utfordringer rundt forekomst av *foretaksnavn* i betalingsformidlingen, blant annet:

- Hvilken informasjon som kan følge med en betaling vil variere med type transaksjon og betalingsinstrument/-middel. Det vil følgelig variere hvorvidt man har navn og hvorvidt man har navn på betalingsformidlere involvert.
- Et foretaksnavn er ikke entydig i seg selv. Et foretaks organisasjonsnummer følger ikke med en betaling, så det er ikke mulighet til umiddelbart å koble navnet til slik presis informasjon.
- Foretaksnavn kan variere fra land til land og betegne ulike virksomheter. Et foretaksnavn vil antakeligvis ikke uttrykke noe sikkert om virksomheten som sådan.
- Bankene har mange forbindelser med ulike betalingsforetak og andre banker, hvor det er hver enkelt bank som har ansvar for sine kunder og som fremsender transaksjoner for dem.
- Relevant for pengespill er at mange av disse transaksjonene går via utenlandske banker. Utenlandske banker er ikke i utgangspunktet underlagt betalingsformidlingsforbudet. Bankene i Norge gjør allerede en stor jobb i dag med å forklare betalingsformidlingsforbudet for disse og henstille til at de ikke fremsender transaksjoner fra bestemte kontonumre. Å avvise transaksjoner basert på *utenlandske foretaksnavn* vil være vesentlig mer komplisert, blant annet fordi navn kan finnes i mange varianter/stavemåter og utenlandske betalingstjenestetilbydere ikke er underlagt betalingsformidlingsforbudet.

Et pålegg om å stanse betalingstransaksjon på foretaksnivå basert på foretaksnavn vil nødvendigvis omfatte alle typer transaksjoner til og fra det aktuelle foretaksnavnet og ramme transaksjoner som ikke er ulovlige spilltransaksjoner. For at stansing av transaksjoner på foretaksnivå skal være praktikable, må et vedtak fra Lotteritilsynet også omfatte foretaksnummer.

Dersom bankene skal avvise transaksjoner basert på navn, vil det være ressurskrevende og det vil bli påkrevd med (mer) manuelt arbeid i forbindelse med betalingsformidlingsforbudet. Finans Norge ser ikke bort fra at ovennevnte usikkerheter knyttet til navn også kan medføre uensartet praksis.

Vi mener forbudet vil bli mer effektivt dersom Lotteritilsynet får en hjemmel til å kreve opplysninger fra banker om kontonumre, eventuelt kontoopplysninger, som bestemte foretak har, og at Lotteritilsynet på den bakgrunn kan gjøre vurderinger og treffe vedtak om pålegg om å avvise til /fra bestemte kontonumre. Forespørsel om å utlevere kontonummer må være knyttet til et entydig navn, org.nr. e.l identifikasjon, samt informasjon om hjemmehørende stat.

Når det gjelder forslaget femte ledd vil vi anta at den vil utgå dersom forslag om pålegg på selskapsnavn ikke kan vedtas.

Til utkastet § 5. Opplysningsplikt etter forespørsel fra Lotteritilsynet

I høringsbrevet vises det til at finansforetak etter forespørsel skal gi opplysninger til Lotteritilsynet om pengespillselskap og foretak som man har kjennskap til, og som gjennomfører betalingstransaksjoner på vegne av pengespillselskap som ikke har tillatelse i Norge.

Forslagsutkastet (vår understreking) lyder:

«Med hjemmel i denne forskriften skal foretak som yter betalingstjenester i Norge opplyse Lotteritilsynet dersom foretak som...».

Dette gir inntrykk av at finansforetak har en *selvstendig* opplysningsplikt til Lotteritilsynet og vil etter vår vurdering innebære et brudd med finansforetakenes lovbestemte taushetsplikt om kundeopplysninger etter finansforetaksloven § 16- 2.

Tilsidesettelse av slik taushetsplikt må ha hjemmel i lov. Finans Norge er tvilende til om totalisatorloven, pengespilloven eller lotteriloven gir hjemmel for en forskriftsbasert opplysningsplikt som foreslått i § 5. I høringsbrevet nevnes at det i 2008 ble foreslått opplysningsplikt og rapporteringsplikt, men at dette ikke ble tatt med i forskriften på grunn av bankenes taushetsplikt. Vi kan ikke se at situasjonen er prinsipielt annerledes ved det aktuelle forslaget og vil foreslå at utkastet § 5 tas ut av forslaget i påvente av eventuelt en lovendring.

Ordlyden i denne bestemmelsen samsvarer heller ikke med kommentarene til og overskriften til bestemmelsen om at foretakene på «forespørsel» skal gi informasjon. Dersom forskriften skal omfatte en slik "generell opplysningsplikt", legger vil til grunn at det i tilfelle vil bli presisert at opplysningsplikten kun gjelder på forespørsel.

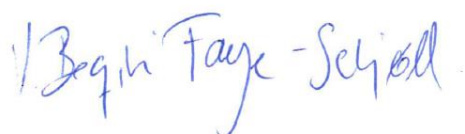
Til utkastet § 6. Ikrafttredelse

Finans Norge mener at ikrafttredelse må være minst ett år etter at forskriften er vedtatt for å gi finansforetakene tilstrekkelig tid til å etablere systemer og rutiner samt frembringe ressurser for å imøtekomme forskriftsutkastets utvidete pålegg.

Med vennlig hilsen
Finans Norge

Jan Digranes
direktør

Valentina Beqiri Faye-Schjøll
juridisk seniorrådgiver